

MONITORING JUDIKATURY SOUDNÍHO DVORA EU A TRIBUNÁLU

OBDOBÍ: 20. PROSINCE 2017 – 31. LEDNA 2018

Florea Gusa (věc C-442/16)**Datum rozhodnutí:** 20. prosince 2017

Závěr: *Postavení osoby samostatně výdělečně činné pro účely čl. 7 odst. 1 písm. a) této směrnice si ponechává státní příslušník členského státu, jenž poté, co přibližně čtyři roky řádně pobýval a pracoval jako osoba samostatně výdělečně činná v hostitelském členském státě, ukončil výkon této činnosti pro řádně prokázaný nedostatek práce způsobený důvody nezávislými na jeho vůli a je zaregistrován jako uchazeč o zaměstnání u příslušného úřadu práce tohoto hostitelského členského státu.*

Skutkové okolnosti: Florea Gusa, rumunský státní příslušník, vstoupil na území Irska v průběhu měsíce října 2007. Během prvního roku jeho pobytu v tomto členském státě jeho obživu zajišťovaly jeho zletilé děti, které zde rovněž pobývaly. Od měsíce října 2008 do měsíce října 2012 vykonával samostatně výdělečnou činnost jako štukatér, a v uvedeném členském státě proto platil daně, platby na sociální zabezpečení v závislosti na svém příjmu a další odvody z příjmů. Tuto činnost přestal vykonávat v průběhu měsíce října 2012, kdy uvedl nedostatek práce z důvodu ekonomické recese a byl zaregistrován jako uchazeč o zaměstnání u příslušných irských úřadů. Neměl tedy žádný příjem, jelikož jeho děti se z Irska odstěhovaly a nadále ho finančně nepodporovaly. Jeho žádost však byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 22. listopadu 2012 s odůvodněním, že F. Gusa neprokázal, že měl ještě k tomuto datu právo pobytu v Irsku. Po ukončení samostatně výdělečné činnosti jako štukatér totiž F. Gusa podle uvedeného rozhodnutí nesplňoval podmínky stanovené pro účely přiznání tohoto nároku v čl. 6 odst. 2 vyhlášky z roku 2006, která provádí článek 7 směrnice 2004/38 do irského práva.

Právní stránka: Účelem směrnice 2004/38 je posílit základní a individuální právo všech občanů Unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, jakož i usnadnit výkon tohoto práva, překonat odvětvový a rozdrobený přístup, jímž se vyznačovaly nástroje unijního práva předcházející této směrnici, které rozlišovaly zejména mezi zaměstnanými osobami a osobami samostatně výdělečně činnými, vypracováním jediného legislativního aktu, který bude kodifikovat a revidovat tyto nástroje. Vykládat čl. 7 odst. 3

písm. b) uvedené směrnice tak, že se vztahuje jedině na osoby, které byly zaměstnané více než jeden rok, a vylučuje osoby, které vykonávaly po tuto dobu samostatně výdělečnou činnost, by bylo s tímto účelem v rozporu. Dále by takový výklad vedl k rozdílnému zacházení s těmito dvěma kategoriemi osob vzhledem k cíli sledovanému touto směrnicí, jímž je zajistit zachováním postavení pracovníka právo pobytu pro osoby po skončení jejich pracovní činnosti pro nedostatek práce kvůli okolnostem nezávislým na jejich vůli. Stejně jako zaměstnaná osoba, která může nedobrovolně ztratit své zaměstnání, zejména v důsledku propuštění, může být osoba, která vykonávala samostatně výdělečnou činnost, donucena tuto činnost ukončit. Tato osoba by se tak mohla nacházet ve zranitelné situaci, která je srovnatelná se situací propuštěné zaměstnané osoby. Za takových okolností by nebylo odůvodněné, aby uvedená osoba nepožívala, pokud jde o zachování jejího práva pobytu, stejné ochrany, jaké požívá osoba, která přestala vykonávat zaměstnaneckou činnost. Takové rozdílné zacházení by bylo o to méně odůvodněné, že by vedlo k zacházení s osobou, která v hostitelském členském státě vykonávala samostatně výdělečnou činnost po dobu delší jednoho roku a která přispívala do systému sociálního zabezpečení a daňového systému tohoto členského státu platbou daní, poplatků a dalších odvodů ze svých příjmů, stejně jako s osobou, která v uvedeném členském státě hledá první zaměstnání, která v tomto členském státě nikdy nevykonávala ekonomickou činnost a nikdy do systému nepřispívala.

Související judikatura: rozsudek ze dne 1. března 2016, *Alo a Oso*, C-443/14 a C-444/14, EU:C:2016:127.

Relevantní právní úprava: čl. 7 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států.

Peter Nowak (věc C-434/16)**Datum rozhodnutí:** 20. prosince 2017

Závěr: *Písemné odpovědi uvedené zkušným při odborné zkoušce a případné korekturní*

poznámky zkoušejícího pojmí se k těmto odpovědím představují osobní údaje ve smyslu směrnice EP a Rady 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.

Skutkové okolnosti: Peter Nowak se připravoval na povolání certifikovaného účetního a v rámci své přípravy úspěšně složil zkoušky z účetnictví první úrovně, jakož i tři zkoušky druhé úrovně organizované Institute of Chartered Accountants of Ireland (Institut certifikovaných účetních Irska, dále jen „CAI“). Neuspěl však ve zkoušce „účetnictví strategického financování a řízení“, při které měli zkoušení možnost používat studijní materiály („open book exam“). Po čtvrtém neúspěchu při této zkoušce na podzim 2009 podal P. Nowak nejprve stížnost, kterou zpochybnil výsledek zkoušky. Poté, co tato stížnost byla v březnu 2010 zamítnuta, podal v květnu 2010 podle článku 4 zákona o ochraně údajů žádost o přístup týkající se všech osobních údajů, které se ho týkají a které má v držení CAI. Dopisem ze dne 1. června 2010 vydal CAI P. Nowakovi 17 dokumentů, ale odepřel mu zároveň přístup k dokumentu s jeho odpověďmi na zkušební otázky, a to z důvodu, že uvedený dokument neobsahuje osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně údajů. Peter Nowak se následně obrátil na komisaře pro ochranu údajů ve snaze zpochybnit podloženost odmítnutí poskytnout mu jeho odpovědi na zkušební otázky. V červnu 2010 odpověděl komisař pro ochranu údajů P. Nowakovi e-mailem a uvedl, že „písemné odpovědi na zkušební otázky obecně nejsou brány v potaz pro účely [ochrany údajů] [...], neboť takový materiál zpravidla není osobním údajem“. Po této odpovědi komisaře pro ochranu údajů následovala další korespondence vedená mezi P. Nowakem a tehdejším komisařem pro ochranu údajů, která vyústila v podání formální stížnosti, kterou P. Nowak podal dne 1. července 2010.

Právní stránka: Vzhledem k tomu, že písemné odpovědi zkoušeného při odborné zkoušce a případné korekturní poznámky zkoušejícího, které se k nim pojí, lze podrobit ověření, zejména pokud jde o jejich přesnost a nutnost jejich uchování ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. d) a e) směrnice 95/46, a lze je opravit nebo vymazat na základě čl. 12 písm. b) této směrnice, je třeba mít za to, že přiznání zkoušenému práva na přístup k těmto odpovědím a korekturním poznámkám podle čl. 12 písm. a) této směrnice slouží cíli této směrnice, spočívajícímu v zajištění ochrany práva tohoto zkoušeného na soukromí, pokud jde o zpracování údajů, které se ho

týkají, a to nezávisle na otázce, zda uvedený zkoušený má, nebo nemá takové právo přístupu i podle vnitrostátní právní úpravy použitelné na zkušební řízení. V této souvislosti je třeba připomenout, že z ochrany základního práva na soukromí vyplývá zejména možnost jakékoli fyzické osoby ujistit se, že osobní údaje, které se jí týkají, jsou přesné a jsou zpracovávány dovoleným způsobem. Jak vyplývá z bodu 41 odůvodnění směrnice 95/46, subjekt údajů má za účelem provedení potřebných ověření na základě jejího čl. 12 písm. a) právo na přístup k údajům, jež se ho týkají a jsou předmětem zpracovávání. Právo na přístup je nutné zejména k tomu, aby subjekt údajů případně mohl u správce dosáhnout opravy, výmazu nebo zablokování těchto údajů, a tedy naplnění práva zakotveného v čl. 12 písm. b) uvedené směrnice.

Související judikatura: rozsudek ze dne 17. července 2014, *YS a další*, C-141/12 a C-372/12, EU:C:2014:2081.

Relevantní právní úprava: čl. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů.

E v. Maahanmuuttovirasto (věc C-240/17)

Datum rozhodnutí: 16. ledna 2018

Závěr: *Rozhodnutí o navrácení spojené se zákazem vstupu přijaté smluvním státem vůči státnímu příslušníkovi třetí země, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jiným smluvním státem, může být vykonáno i tehdy, probíhá-li konzultační postup, za předpokladu, že je uvedený státní příslušník smluvním státem, který záznam učinil, považován za osobu představující hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, aniž by tím bylo dotčeno jeho právo dovolávat se práv, která z tohoto povolení k pobytu plynou, při následném odchodu na území druhého smluvního státu.*

Skutkové okolnosti: E je držitelem povolení k pobytu vydaného španělským státem, které je platné do 11. února 2018. Po dobu čtrnácti let žil ve Španělsku, kde má rodinné vazby. E byl pravomocným rozsudkem ze dne 24. ledna 2014 ve Finsku odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání pěti let za různé trestné činy související s omamnými látkami. Rozhodnutím ze dne 21. ledna 2015 nařídil Úřad bezodkladné navrácení žalobce v původním řízení do Nigérie, přičemž toto rozhodnutí spojil se zákazem vstupu do schengenského prostoru až do doby, dokud

nebude rozhodnuto jinak. Úřad odůvodnil své rozhodnutí hrozbou pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost, kterou E představuje vzhledem ke spáchané trestné činnosti. Úřad v souladu s čl. 25 odst. 2 ÚPSD konzultoval dne 26. ledna 2015 příslušné španělské orgány s cílem zjistit, zda takové důvody postačují k odnětí povolení k pobytu, které španělský stát žalobci v původním řízení vydal. Vzhledem k tomu, že uvedené orgány nereagovaly, Úřad dne 20. června 2016 svoji výzvu zopakoval. Na žádost těchto orgánů jim Úřad zaslal trestní rozsudek, kterým byl E odsouzen. Ani na další dvě žádosti Úřadu uvedené orgány nereagovaly.

Právní stránka: Jen tehdy, má-li státní příslušník třetí země, který je držitelem povolení k pobytu, záznam za účelem odepření vstupu v Schengenském informačním systému, přísluší smluvnímu státu, který záznam učinil, konzultovat smluvní stát, který vydal povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní stát, který záznam učinil, tento záznam. Účelem konzultačního postupu je potom zabránit situacím, kdy má tentýž státní příslušník třetí země záznam za účelem odepření vstupu pořízený smluvním státem a zároveň platné povolení k pobytu vydané jiným smluvním státem. Orgány konzultovaného členského státu jsou proto v souladu se zásadou loajální spolupráce stanovené v čl. 4 odst. 3 SEU povinny zaujmout stanovisko k ponechání nebo odnětí povolení k pobytu dotyčného státního příslušníka třetí země v přiměřené lhůtě, přizpůsobené konkrétnímu případu, aby měly nezbytný čas ke shromáždění příslušných informací. V projednávaném případě je přitom zjevné, že španělské orgány tuto lhůtu nedodržely. V takovém případě po uplynutí této lhůty, dokud je dotčené povolení k pobytu platné a těmito orgány nebylo formálně odňato, přísluší finským orgánům, aby zrušily záznam za účelem odepření vstupu a případně zapsaly tohoto státního příslušníka třetí země na svůj vnitrostátní seznam osob, kterým má být odepřen vstup, aby se zabránilo přetrvávání rozporuplné situace, jak je uvedeno v bodě 52 tohoto rozsudku, a právní nejistotě, která pro dotyčného státního příslušníka třetí země z takové situace vyplývá.

Související judikatura: rozsudek ze dne 11. června 2015, *Zh. a O.*, C-554/13, EU:C:2015:377, rozsudek ze dne 5. dubna 2016, *Aranyosi a Căldăraru*, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198.

Relevantní právní úprava: čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody.

Evropská komise v. Česká republika (věc C-314/16)

Datum rozhodnutí: 25. ledna 2018

Závěr: *Nezajištěním povinnosti, aby se definice skupin C1 a C vztahovala pouze na vozidla jiná než vozidla skupin D1 nebo D, Česká republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 4 odst. 1 a odst. 4 písm. d) a f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES o řidičských průkazech.*

Skutkové okolnosti: Dne 11. července 2014 zaslala Komise České republice dopisem výzvu, ve které tento členský stát upozornila, že některé jeho právní předpisy týkající se definice skupin vozidel C1, C a D1 nejsou v souladu se směrnicí 2006/126. Po zvážení argumentů uvedených Českou republikou v odpovědi na tento dopis, která je datována 8. října 2014, vydala Komise dne 27. února 2015 odůvodněné stanovisko, ve kterém členský stát vyzvala k přijetí opatření nezbytných k tomu, aby dosáhl souladu s tímto odůvodněným stanoviskem ve lhůtě dvou měsíců od jeho obdržení. Na žádost České republiky byla tato lhůta prodloužena do 27. května 2015. Česká republika odpověděla na odůvodněné stanovisko dopisem ze dne 22. května 2015, ve kterém uvedla, že co se týče definic skupin řidičských průkazů C, C1 a D1, „v zájmu odstranění eventuálních interpretačních nejasností a za účelem prohloubení právní jistoty Česká republika souhlasí s provedením dílčích změn stávající právní úpravy, které by měly vyhovět požadavku Komise“. Vzhledem k tomu, že Komise neobdržela žádné informace ohledně přijetí takto zamýšlených změn, a vzhledem k jejímu názoru, že vytýkané nesplnění povinnosti každopádně přetrvávalo ke dni uplynutí lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku, přistoupila k podání žaloby.

Právní stránka: V rámci hlavní výtky Komise uvádí, že zatímco je v definicích skupin C1 a C výslovně stanoveno, že se jedná o „motorová vozidla jiná než vozidla skupin D1 nebo D“, české právo toto kritérium nepřevzalo. Vzhledem k tomu, že je však uvedené kritérium rozhodující pro správné provedení potřebného rozlišení mezi skupinami C1/C a D1/D, má podle ní toto opomenutí za následek, že držitel řidičského průkazu skupiny C1 nebo C je v daném členském státě oprávněn řídit vozidlo zkonstruované pro přepravu nejvýše osmi cestujícími bez ohledu na to, zda je toto vozidlo určeno pro přepravu cestujícími, nebo pro přepravu zboží, kdežto směrnice 2006/126 vyžaduje řidičský průkaz

skupiny D1 nebo D, jestliže je takové vozidlo navrženo a zkonstruováno pro přepravu cestujících. Tuto výtku Komise objasňuje tím, že se skupina C tradičně týká vozidel, která jsou určena k přepravě zboží, kdežto skupina D se týká vozidel, která jsou určena k přepravě cestujících. Vozidla skupiny C však podle Komise mohou též přepravovat cestující. Jde zejména o osádka vozidla, která se primárně přepravuje za účelem manipulace s nákladem, nikoli za účelem přepravy osob-cestujících z bodu A do bodu B. Vzhledem k tomu, že některé technické parametry vozidel skupin C1 a C jsou shodné s parametry vozidel skupin D1 a D, Komise zdůrazňuje, že je nezbytné přesně od sebe odlišit kategorie C1 a C na jedné straně a kategorie D1 a D na straně druhé. Česká republika považuje žalobu za neopodstatněnou. Podle ní není nezbytné provádět ustanovení směrnice 2006/126 doslovně, pokud bude dosaženo účelu, který tato ustanovení sledují. Tento účel přitom podle ní naplněn je, neboť vnitrostátní rozlišení skupin vozidel C1, C a D1 sice není formulováno stejně jako v této směrnici, avšak zaručuje, že žádné vozidlo nemůže být podřazeno pod několik skupin. Podle Soudního dvora EU však nelze připustit, aby nerespektování toho, jak jsou rozlišeny skupiny C/C1 a D/D1, vedlo k výsledku, který by byl v rozporu s výsledkem zamýšleným směrnicí 2006/126, jímž je bezpečnost silničního provozu. Takto by tomu bylo, kdyby výlučná přeprava osob byla zajišťována řidiči, kteří jsou oprávněni k řízení vozidel skupiny C nebo C1, po nichž by bylo požadováno, aby prokázali hlavně znalosti z přebírání, nakládky, přepravy, dodávání a vykládky zboží.

Související judikatura: rozsudek ze dne 30. června 2016, *Komise v. Polsko*, C-648/13, EU:C:2016:490.

Relevantní právní úprava: čl. 4 odst. 1 a odst. 4 písm. d) a f) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES o řídicích průkazech.

Schrems (věc C-498/16)

Datum rozhodnutí: 25. ledna 2018

Závěr: *Uživatel soukromého účtu na Facebooku neztrácí postavení spotřebitele, pokud vydává knihy, přednáší, provozuje internetové stránky, vybírá dary a nechává si postoupit nároky řady spotřebitelů za účelem uplatnění těchto nároků u soudu.*

Skutkové okolnosti: Maximilian Schrems je uživatelem sociální sítě Facebook od roku 2008. Nejprve používal tuto sociální síť pouze

pro osobní účely pod smyšleným jménem. Od roku 2010 používá účet na Facebooku, který využívá pouze pro soukromé činnosti, jako je výměna fotografií, konverzace a přidávání příspěvků přibližně s 250 přáteli. Svě jméno píše cyrilicí, aby zabránil jeho vyhledání. Kromě toho používá od roku 2011 stránku na Facebooku, kterou sám zaregistroval a založil, aby informoval o svých krocích proti společnosti Facebook Ireland, svých přednáškách, účastech na diskusích a vystoupeních v médiích, a dále také pro veřejné výzvy k darům a k propagaci svých knih. Od srpna 2011 podal M. Schrems k irské komisi pro ochranu údajů 23 stížností proti společnosti Facebook Ireland, z níž jedna vedla k řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem (rozsudek ze dne 6. října 2015, *Schrems*, C-362/14, EU:C:2015:650). Maximilian Schrems vydal dvě knihy, které se týkají jeho činnosti proti údajným porušením ochrany údajů, přednášel, částečně i za odměnu, zejména u komerčních pořadatelů, zaregistroval několik internetových stránek, jako jsou blogy, online petice, skupinově financované internetové stránky určené na právní kroky proti žalované v původním řízení. Kromě toho založil sdružení, jehož cílem je dodržování základního práva na ochranu údajů, získal různá ocenění a více než 25 000 osob z celého světa na něj postoupilo své nároky, aby je v projednávané věci uplatnil. Sdružení, které M. Schrems založil a jehož cílem je dodržování ochrany údajů, není zřízeno za účelem zisku, usiluje o dodržování práva na ochranu údajů a poskytuje nutnou doprovodnou práci v oblasti informací a vztahu s médii, jakož i v oblasti politiky. Cílem tohoto sdružení je finančně podporovat pilotní věci obecného zájmu proti podnikům, jež toto základní právo potenciálně ohrožují. Jedná se rovněž o financování nezbytných nákladů a za tímto účelem vybírá dary, které spravuje a rozděluje.

Právní stránka: Pojem „spotřebitel“ ve smyslu článku 15 nařízení č. 44/2001 sice má být vykládán restriktivně, avšak co se týče služeb elektronické sociální sítě, které jsou určeny k dlouhodobému užívání, je současně třeba zohlednit další vývoj užívání těchto služeb. Podle restriktivního výkladu by se uživatel takových služeb mohl dovolávat postavení spotřebitele, pouze pokud by se užívání těchto služeb převážně pro soukromé účely, kvůli němuž původně uzavřel smlouvu, následně nezměnilo na užívání pro profesionální nebo podnikatelské účely. Naopak vzhledem k tomu, že pojem „spotřebitel“ je definován jako protiklad pojmu „hospodářský subjekt“, odbornost,

kerou tato osoba může získat v oblasti uvedených služeb, ani její zapojení pro účely zastupování práv a zájmů uživatelů těchto služebji nemohou zbavit postavení „spotřebitele“ ve smyslu článku 15 nařízení č. 44/2001. Výklad pojmu „spotřebitel“, který by vylučoval takové činnosti, by totiž mohl bránit účinné ochraně práv, které spotřebitelé mají vůči svým smluvním partnerům – hospodářským subjektům, včetně práv týkajících se ochrany jejich osobních údajů. Takový výklad by byl v rozporu s cílem uvedeným v čl. 169 odst. 1 SFEU, kterým je podpora jejich práva sdružovat se k ochraně svých zájmů.

Související judikatura: rozsudek ze dne 3. července 1997, *Benincasa*, C-269/95, EU:C:1997:337, rozsudek ze dne 20. ledna 2005, *Gruber*, C-464/01, EU:C:2005:32, rozsudek ze dne 3. září 2015, *Costea*, C-110/14, EU:C:2015:538, bod 21.

Relevantní právní úprava: čl. 15 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech.

Visser Vastgoed Beleggingen BV (věc C-31/16)

Datum rozhodnutí: 30. ledna 2018

Závěr: *Právo EU nebrání tomu, aby pravidla obsažená v územním plánu obce zakazovala činnost maloobchodního prodeje výrobků malých rozměrů v zeměpisných oblastech nacházejících se mimo střed této obce, pokud jsou splněny příslušné podmínky.*

Skutkové okolnosti: Na území obce Appingedam se vně historické obchodní čtvrti centra města nachází komerční oblast, jejíž součástí jsou i prodejny s objemným zbožím, nazvaná Woonplein. V této komerční oblasti se nacházejí zejména obchody s nábytkem, kuchyněmi, dekoracemi, potřebami pro kutily, stavebními materiály, zahradnickými potřebami, jízdními koly, jezdeckými potřebami, prodejny automobilů a náhradních dílů pro motorová vozidla. Podle článku 18 územního plánu obce Appingedam byla Woonplein vyhrazena výlučně pro maloobchodní prodej objemného zboží. Společnost Visser, která je vlastníkem velkoplošných maloobchodních prodejen ve Woonplein, má v úmyslu pronajmout jednu z nich společnosti BV, která provozuje řetězec samoobslužných obchodů s obuví a oděvy za snížené ceny. Společnost Visser podala k Státní radě žalobu proti rozhodnutí rady obce Appingedam, kterým se přijímá územní plán, v rozsahu,

v němž nepovoluje, aby ve Woonplein byla umístěna maloobchodní prodejna obuvi a oděvů. Na podporu své žaloby se zejména dovolává skutečnosti, že tento plán je v rozporu s články 9 a 10 směrnice 2006/123. Rada obce Appingedam namítá, že zohlednění využití území ospravedlňuje, aby byly maloobchodní prodejny s obuví a oděvy zřizovány pouze v centru města. Upřesňuje, že cílem tohoto pravidla je zachovat životaschopnost středu města, zajistit řádné fungování obchodního centra, jež se v něm nachází, a v co nejvyšší možné míře zabránit strukturální neobsazenosti prostor ve středu města.

Právní stránka: Územní plán dotčený v původním řízení nespadá pod pojem povoloovací režim uvedený ve směrnici 2006/123. I když totiž tento plán umožňuje poskytovatelům rozvíjet určité činnosti maloobchodního prodeje v určených zeměpisných oblastech, taková možnost nevyplývá z formálního rozhodnutí vydaného na základě žádosti, kterou by tyto poskytovatelé museli za tímto účelem podat, ale ze skutečnosti, že obecní rada obce Appingedam schválila obecně závazná pravidla, jež jsou obsažena v uvedeném plánu. Navíc se směrnice 2006/123 nevztahuje na požadavky, na které nelze nahlížet tak, že by zakládaly omezení svobody usazování v členských státech, pokud konkrétně neupravují přístup k činnosti poskytování služeb nebo její výkon nebo se jich nedotýkají, avšak které musejí poskytovatelé při výkonu své výdělečné činnosti dodržovat stejným způsobem jako jednotlivci jednající jako soukromé osoby. Směrnice 2006/123 tedy nebrání tomu, aby byl přístup k činnosti poskytování služby nebo její výkon podmíněn splněním takového územního omezení, pokud jsou splněny podmínky nepřipustnosti diskriminace, nezbytnosti a přiměřenosti stanovené v jejím čl. 15 odst. 3. Lze mít za to, že zákaz dotčený v původním řízení má v zájmu řádného využití území za cíl zachovat funkčnost centra obce Appingedam a zamezit vzniku prázdných prostor v oblastech centra obce. Takový cíl ochrany městského prostředí může představovat naléhavý důvod obecného zájmu, jímž lze odůvodnit dotčené územní omezení.

Související judikatura: rozsudek ze dne 8. května 2013, *Libert a další*, C-197/11 a C-203/11, EU:C:2013:288, rozsudek ze dne 16. června 2015, *Rina Services a další*, C-593/13, EU:C:2015:399.

Relevantní právní úprava: směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES o službách na vnitřním trhu.

Připravil: Jan Tlamycha